



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 503/2015-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť Vodohospodárskej výstavby, štátny podnik, P. O. BOX 45, Karloveská 2, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésova 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. David Soukeník, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 43/2014 z 15. decembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Vodohospodárskej výstavby, štátny podnik, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2013 doručená sťažnosť Vodohospodárskej výstavby, štátny podnik, P. O. BOX 45, Karloveská 2, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 43/2014 z 15. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) vedeného pod sp. zn. 11 Cb 1/2008 v procesnej pozícii žalovanej o zaplatenie 6 171 764,59 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody vo forme ušlého zisku. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom z 5. júna 2013, ktorým zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 2 904 613,74 € so 14,25 % úrokom z omeškania od 2. januára 2008 do zaplatenia a takú istú povinnosť uložil sťažovateľke i voči žalobcovi v 2. rade [v priebehu konania došlo k zmene účastníkov konania na strane žalobcu, pôvodne žalobu podával žalobca ██████████ (ďalej len „pôvodný žalobca“), ktorý svoju pohľadávku postúpil na žalobcu v 1. a 2. rade] a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nárok na zaplatenie uvedených súm mal údajne vzniknúť na základe porušenia kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol záväzok sťažovateľky odpredať pôvodnému žalobcovi stavebný materiál – netriedené zahlinené štrky. Jednotková cena materiálu bola v zmysle zmluvy 22,50 Sk/m³. Pôvodný žalobca ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu so spoločnosťou ██████████ ako kupujúcim, ktorou sa zaviazal dodať ten istý tovar kupujúcemu za jednotkovú cenu 169,95 Sk/m³. Vzhľadom na to, že tovar údajne nezodpovedal dojednanej kvalite, spoločnosť ██████████ reklamovala vady tovaru u predávajúceho, t. j. u pôvodného žalobcu, následne od kúpnej zmluvy uzavretej s pôvodným žalobcom odstúpila. Pôvodný žalobca vady tovaru reklamoval u sťažovateľky a následne listom od kúpnej zmluvy odstúpil a vyzval sťažovateľku na úhradu údajnej škody a ušlého zisku vo výške 185 930 601,00 Sk. Ako už bolo uvedené, okresný súd žalobe v prevažujúcej časti vyhovel a po podaní odvolania zo strany sťažovateľky rozhodoval Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 3 Cob 310/2013 zo 4. decembra 2013 zmenil rozsudok súdu prvého

stupňa tak, že uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 2 698 365,35 € s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % od 2. januára 2008 a identickú povinnosť sťažovateľke uložil aj vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade.

Sťažovateľka nespokojná s výsledkom konania na súde prvom a druhom podala dovolanie, ktorého prípustnosť založila na ustanovení § 238 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), v zmysle ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorý bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V rámci svojho dovolania sťažovateľka namietala aj nesprávne právne posúdenie veci. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol.

Sťažovateľka v sťažnosti podrobne vecne argumentuje proti právnym záverom konajúcich súdov v jej veci a rozhodnutia všeobecných súdov považuje za nezákonné, arbitrárne a porušujúce jej označené práva. V konečnom návrhu (petite svojej sťažnosti) sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v petite sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou uplatnenou sťažovateľkou v sťažnosti považuje za potrebné poznamenať, že táto je porovnateľná s argumentáciou uvedenou v jej dovolaní, ktorého kópiu si zabezpečil v súčinnosti s okresným súdom. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľky zaoberal v dovolacom konaní, pričom v napadnutom uznesení formuloval záver, podľa ktorého dovolanie sťažovateľky smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho odmietol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 236 a nasl. OSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 238 OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti

dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 237 písm. a) až písm. g) OSP. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľky v súlade s ústavnoprocesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom

skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 43/2014 a jeho napadnuté uznesenie, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najprv oboznámil s podstatnými časťami rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, pričom v tejto súvislosti s tvrdenou prípustnosťou dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP uviedol:

„Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu.

Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O. s. p. určujúcimi podmienky v prípade splnenia, ktorých je dovolanie prípustné).

Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom). Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné predpokladá zaujatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej); posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie

smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O. s. p.

V danom prípade je dovolaním napadnutý prvý a druhý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 2 698 365,35 Eur so 14,25 % s úrokom z omeškania ročne od 02. januára 2008 do zaplataenia (súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 2 904 613,74 Eur so 14,25 % s úrokom z omeškania ročne od 02. januára 2008 do zaplataenia) a v druhom výroku vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 2 698 365,35 Eur so 14,25 % s úrokom z omeškania ročne od 02. januára 2008 do zaplataenia (súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 2 904 613,74 Eur so 14,25 % s úrokom z omeškania ročne od 02. januára 2008 do zaplataenia).

Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania bolo potrebné vziať na zreteľ to, že žalovaný z procesného hľadiska (ktoré je v tomto zmysle rozhodujúce) nemôže byť negatívne dotknutý rozhodnutím, ktorým bola znížená jeho povinnosť v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Keďže v danom prípade žalovaný po (rozhodujúcej) procesnej stránke nebol negatívne dotknutý napadnutými výrokmi rozsudku, z procesného hľadiska mu týmito výrokmi nebola spôsobená ujma na jeho pomeroch, v uvedenom rozsahu je teda dovolanie podané tým, kto na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku nie je subjektívne oprávnený. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného smerujúce proti prvému a druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu odmietol (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.)...

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol ako neprípustné. Podľa názoru ústavného súdu nemožno napadnuté uznesenie najvyššieho

súdu považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom (ako aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu) obsiahnuté argumenty sťažovateľky o vecnej nesprávnosti a arbitrárnosti záverov vo veci konajúcich súdov.

Pokiaľ ide o argumentáciu najvyššieho súdu, čo sa týka prípustnosti dovolania v prípade zmeny rozsudku a konštatovaného nedostatku subjektívnej stránky prípustnosti dovolania, ústavný súd konštatuje, že táto rozhodovacia prax najvyššieho súdu už bola predmetom skúmania z hľadiska jej ústavnej konformity napr. v konaní sp. zn. IV. ÚS 793/2013, kde ústavný súd v porovnateľnom prípade konštatoval, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec neboli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov.

Keďže ústavný súd v posudzovanom prípade nevidel dôvod na prelomenie tejto svojej judikatúry v obdobných prípadoch, respektíve relevantnú súvislosť s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k námietke porušenia práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd nezistil porušenie napadnutých ústavno-procesných princíпов vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V závere odôvodnenia svojho rozhodnutia si ústavný súd už nad rámec prísne judikatórneho prístupu dovoľuje uviesť niektoré aspekty kauzy, ktoré vyvolávajú pochybnosti o právnych záveroch, na ktorých je založené meritórne rozhodnutie krajského súdu vo veci sťažovateľky. Ide totiž o také okolnosti, ktoré prima facie sú v rozpore s logikou a spravodlivosťou, vysluhovaníu ktorej napokon súdna moc ako celok prioritne slúži. Pozornosť a pochybnosti ústavného súdu vyvolali najmä rozhodné skutočnosti, ktoré

v kontexte odôvodnenia boli buď ignorované, respektíve zjavne mylne interpretované. Ide o zjavne neprimeranú výšku škody vo forme ušlého zisku, ktorý je v danej oblasti podnikania nereálny (sedemnásobok investície) a ktorého výška je na prvý pohľad neprimeraná. V danom prípade vo veci konajúce súdy nepripisovali žiadnu relevanciu podivuhodným okolnostiam, za ktorých malo dôjsť ku škode vo forme ušlého zisku, keď spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá bola tiež záujemcom v súťaži (avšak bola vylúčená zo súťaže pre nesplnenie podmienok) a mala možnosť kúpiť predmetné zahlinené štrky v súťaži za jednotkovú cenu približne sedemkrát nižšiu ako tú, za ktorú ju napokon nadobudla na základe zmluvy so žalobcom. Reálnosť daného obchodu je spochybniteľná už aj vzhľadom na priemernú nákupnú cenu obdobného tovaru na trhu a cenu čistého štrku trhu v danom čase, preto pochybnosti o tom, či v okolnostiach prípadu nešlo o fingovaný obchod, a tým aj nereálny ušlý zisk, sú na mieste. V kontexte už uvedených skutočností sa hoci aj sofistikované odôvodnenie odvolacieho súdu javí ako nespravodlivé v rozpore s elementárnou logikou a výška priznanej škody vo forme ušlého zisku je zjavne neprimeraná a nereálna tej, ktorú možno dosiahnuť v rámci poctivého obchodného styku v danej oblasti. Svojoľne a na podklade odôvodnenia porušujúceho zásady formálnej logiky pri vyhodnocovaní rozhodujúcich okolností vo veci konajúce súdy dospeli k záveru o opodstatnenosti nároku žalobcu, preto právne závery okresného súdu i krajského súdu možno označiť za arbitrárne. O to šokujúcejšia je pre ústavný súd zistená úroveň procesnej obrany sťažovateľky, ktorá napriek známej judikatúre ústavného súdu o zachovaní lehoty na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípade podania dovolania (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 521/2012, III. ÚS 451/2013 a ďalšie) nezahrnula do sťažnostného petitu aj odvolací rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Cob 310/2013 zo 4. decembra 2013.

V konaní o veci sťažovateľky bola bez akýchkoľvek pochybností narušená spravodlivosť v jej elementárnej forme.

V dôsledku spôsobu, akým sťažovateľka využila svoju vlastnú dispozíciu predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda v dôsledku formulácie sťažnostného petitu,

ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci konania o sťažnosti sa mohol zaoberať iba namietaným porušením základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a nie prípadným porušením základných práv označeným rozsudkom krajského súdu, čo však nevylučuje prípadné uplatnenie nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za škodu spôsobenej v súvislosti s poskytovaním právnych služieb.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015